

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. Richard Wurmbbrand

(continuare din numărul trecut)

“Tu să rămii în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat.” (2 Timotei 3:14)

Mulți își bazează necredința pe scrierile lui Darwin. Singurul care n-a tras concluzii ateiste din scrierile lui a fost Darwin însuși.

Doamna Hope, o englezoaică din înalta societate, a stat de multe ori la căpățiul său înainte de moarte. Silit să stea la pat vreme îndelungată, el studie asiduu Biblia. Într-o zi ea îl întrebă ce citea.

“Epistola către evrei,” răspunse el, “tot la ea am rămas. O numesc Cartea Regală.” Apoi, indicînd cu degetul anumite pasaje începu să le comenteze.

Doamna Hope făcu unele aluzii la scepticismul puternic exprimat de anumite persoane în legătură cu Creația, cu grandoarea ei și cu tratamentul care i se acordă în primele capitole ale Cărtii Genezei. Darwin păru puternic tulburat. Degetele începură să i se miște nervos și o paloare ca de mort îi acoperi fata, în timp ce spuse: “Eram tînăr, cu ideile neformate, am azvîrlit într-o parte și alta întrebări, sugestii, ipoteze, mirându-mă tot timpul de orice; spre surprinderea mea, ideile au început să ardă nebunește. Oamenii au făcut o religie din ele.” Apoi, după o pauză și după cîteva propoziții despre “sfințenia lui Dumnezeu” și “măreția acestei Cărți”, privind Biblia pe care o țineuse cu gingășie tot timpul, dintr-o dată, adăugă: „Am o casă de vară în grădină. Încap vreo treizeci de oameni în ea. E acolo” - zise el arătînd prin fereastra deschisă. “Țin foarte mult ca Dumneata să vorbești acolo. Știu că citești Biblia prin sate. Miine după masă am să-mi trimit servitorii acolo. Vor veni și cîteva vecini. Vrei să le vorbești?”

“Despre ce să le vorbesc?” a întreat ea.

“Despre Isus Hristos și salvarea Lui. Nu e cel mai bun subiect? Și aș vrea să cîntati împreună cîteva imnuri. Dacă o vă adunați la ora trei, fereastra mea va fi deschisă și vei ști că m-am alăturat vouă în cîntare.”

Va cădea oare întreaga vină asupra unuia care, pe atunci, era un tînăr cu idei neformate, sau asupra acelor oameni de știință care au distrus credința. A milioanelor susținînd teorii nefondate?

Doar ceea ce vom gîndi pe patul de moarte contează. Nu te grăbi, în tinerețe, să elaborezi teorii și să acționezi conform lor. Caută vechea cale a neprihănirii.

“În Numele lui Isus să se plece orice genunchi” (Filipeni 2:10)

Renumitul misionar E. Stanley Jones primi o dată vizita unui tînăr brahman care îi spuse: “Predicile Dumitale au un mare ecou. Ar fi bine dacă L-ai prezenta pe Hristos drept una din numeroasele căi. Căci mai sînt și altele. Noi îl iubim pe Krișna, altii pe Kali. Dacă ai accepta aceasta, toată India ți-ar sta la picioare.”

Această ispită a existat încă de la începutul creștinismului. Imperiul Roman era foarte tolerant în privința religiilor. L-ar fi acceptat cu bucurie pe Hristos ca pe oricare din mulții lor zei din Pantheon, pe picior de egalitate cu Diana, Marte, Apollo, Mitra, împărații. Ceea ce a dus la persecutarea primilor creștini a fost tocmai insistența lor asupra faptului că Hristos este singura cale și că toate celelalte sînt greșite.

În ce mă privește pe mine personal, mi-ar place foarte mult să fie mai multe căi. Dar universul nu este construit în nici o privință conform dorștelor mele. Cineva mai înțelept decît

mine, care știe mai bine, Acela l-a creat. Datoria mea este să-l accept. Nu am altă alternativă. Mi-ar place să mă fi născut și să fi fost crescut în împrejurări diferite. Dar viața mea a fost predestinată, fără ca eu să fi fost consultat. Eu nu pot decide asupra modului de mîntuire al oamenilor. Creatorul Universului a indicat o singură cale de salvare.”

Nu se poate concepe vreo controversă cu El. Primește-L , pe Isus și vei fi salvat. Refuză-l. treci nepăsător pe lîngă El, și vei fi condamnat. Nimic nu poate fi mai simplu. Dumnezeu nu ne-a întrebat despre gusturile noastre. Nouă ne-ar place să existe numai cer. Dar există și iad. Este atît de simplu și scapi de el.

“Rabdă pînă la sfârșit.” (Matei 24:13)

Intr-o zi, o fetiță de trei ani dădu așa de mult de lucru mamei sale, încît aceasta, exasperată, exclamă: “Rebeca, tu mă îmbolnăvești. Sînt obosită de cît de mult m-ai bătut la cap.”

Naivă, fetița răspunde cu candoare: “Păi, de ce nu mergi la culcare?” Avea dreptate. .

Un proverb chinez spune: “În ziua cînd nu poți zîmbi, nu-ți deschide prăvălia.” La care eu aș adăuga: “Dacă numai poți zîmbi, închide prăvălia.” Ar trebui să fim întotdeauna drăguți și amabili. Nu putem fi așa douăzeci și patru de ore pînă zi. Cîteodată ajungem la capătul puterilor. E momentul să mergem la culcare sau să încetăm, cel puțin, să mai vorbim sau să scriem scrisori. Toti avem dorințe care se exclud reciproc. Un individ poate dori să fie toate deodată: chipeș, bine îmbrăcat, pustnic, milionar, ascet, luptător neînfricat, omul păcii, sau să aibă toate plăcerile vieții și să fie, în același timp un sfînt. “Firea pămîntească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntești” (Galateni 5:17). Sîntem expuși unor tentații diferite, unele venind de la duh, altele de la fire. Nu putem comite două păcate contradictorii, să fim în același timp și zgîrciti și risipitori, de exemplu. Nu putem fi concomitent două feluri de sfînți: om de stat și ascet. “Sînt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.” Să ne revizuim cu multă grijă dorințele și să o alegem pe cea mai bună.

Dacă te-ai hotărît să fii mamă, poartă-te ca o mamă pînă la sfîrșit, nu renunța niciodată, nu-ți îngâdui să obosești sau să te “îmbolnăvești” drept răspuns la acțiunile copilului tău sau ale fratelui tău în credință.

“O inimă veselă înseninează fața.” (proverbe 15: 13)

Doi băiețași, care nu mai fuseseră niciodată la biserică, se uitau pe furiș prin fereastra unei case de rugăciuni, curioși să afle ce se petrece înăuntru. Se pare că era o slujbă cam “seacă”. Unul din ei întrebă: “Ce-or fi făcînd acolo?” Iar celălalt răspunde: “Nu știu, dar, orice ar face, s-ar părea că nu le prea place.”

S-a petrecut însă și următoarea întîmplare. Un hindu îl întrebă pe un creștin:

“Cu ce alifie vă dati voi, creștinii, pe față?”

“Nu ne dăm cu nimic,” răspunde omul.

“Eu cred, totuși, că vă dati. Văd că vă strălucesc fețele”

Religia creștină are multe nuanțe. Alege-o pe cea a bucuriei. Creștinii sînt salvați printr-o faptă măreață - aceea a lui Hristos la Golgota. Fie că religia noastră să fie o religie a faptelor, așa cum a fost pentru Dorca: “Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii” (Fapte 9:36). Nu există o cremă mai bună pentru strălucirea feței decît o conștiință curată, conștiința că drept răspuns la fapta lui Hristos ți-ai umplut viața pînă la revărsare cu fapte bune. Religia unui om este mai puțin importantă decît omul care o practică. Un ritual este mai puțin important pentru suflet decît sufletul pe care-l pui în împlinirea lui. Nici o religie și nici un ritual nu te vor face vreodată fericit dacă nu ți-ai angajat întreaga ființă în împlinirea lor. “Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndete, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții. . . iertați-vă unii pe alții” (Coloseni 3:12,13). Inima ta va fi eliberată, iar fața ta senină.